

НЕДЕЉА ДВАДЕСЕТ ПЕТА ПО ДУХОВИМА - (ЛУКА 10:25-37)

И гле, законик неки устаде и кушајући га рече: Учитељу, шта ми треба чинити да наслиједим живот вјечни? А он му рече: Шта је написано у Закону? Како читаш? А он одговарајући рече: Љуби Господа Бога својега свим срцем својим, и свом душом својом, и свом снагом својом, и свим умом својим; и ближњега свога као самога себе. А он му рече: Право си одговорио; то чини и живјећеш. А он, желећи себе да оправда, рече Исусу: А ко је ближњи мој? А Исус одговарајући рече: Човјек неки силажаше из Јерусалима у Јерихон, и западе међу разбојнике, и ови га свукоше и ране му зададоше, па одоше, а њега полумртва оставише. Случајно пак силажаше оним путем неки свештеник и видјевши га, прође. А тако и левит, кад је био на оном мјесту, приступивши, погледа га и прође. А Самарјанин неки путујући дође до њега, па кад га видје сажали му се; И приступивши зави му ране и зали уљем и вином; и посадивши га на своје кљусе, доведе га у гостионицу, и постара се око њега. И сутрадан полазећи извади два динара те даде гостионичару, и рече му: Побрини се за њега, а што више потрошиш ја ћу ти платити кад се вратим. Шта мислиш, дакле, који је од оне тројице био ближњи ономе што бјеше запао међу разбојнике? А он рече: Онај који му милост учини. А Исус му рече: Иди, па и ти чини тако.

Данашње јеванђеље које се обично назива "Јеванђеље о милостивом Самарјанину", нам открива једну велику тајну хришћанске духовности. Обично се под духовношћу подразумева човекова веза са Богом у некаквој изолованости далеко од људи и света.

Међутим, Христос открива да за спасење није довољна само љубав према Богу, већ је неопходна и љубав према нашим ближњима. Правилно разумевање термина "ближњи" ће нам помоћи да схватимо зашто је Јеванђеље узвишеније од свих човечијих философија које постоје на овој планети.

Сасвим је природно да човек воли, штити и храни оне који су му род, а нарочито сопствену децу. Тај природни поредак следе и све животиње, које такође воле, штите и хране своје младе. Али управо зато што је то нагонски и природно, за Христа то није довољно! Христос овде руши природни поредак, јер ближњи нису само они који су нам род, већ нам је ближњи баш сваки човек. Зато Христос као пример узима једног Самарјанина, припадника народа који је био одбачен и презрен.

За хришћанску љубав, сваки човек је брат у Христу. Тако човек долази до спознаје богосиновства свакога човека, односно образа и подобија Божијега у свакоме човеку. Зато је прва заповест да се воли Бог, а за њом следује заповест да се воли ближњи. У свакоме човеку морамо бити способни да препознамо слику и прилику вечнога Бога, јер само тако ћемо волети оно што је бесмртно и вечно тј. Божанско у човеку, а не оно што је пролазно и смртно тј. човечанско у човеку. Истинска љубав је везана са бесмртношћу, и мора да води на утврђивање вечнога живота.

Безбожна љубав према човеку не препознаје вечно у човеку, најчешће претвара човека у средство и не води ка вечности, већ води ка искоришћавању пролазног тренутка. То је једини начин да се воле несавршени, слаби, па чак и они људи који нам желе зло. Господ заповеда да се воле и непријатељи наши (Лука 6,35), чак и они који нас мрзе, јер је он Господ који воли све без икакве разлике: и праведнике и грешнике.

Лако је на мржњу одговорити осветом и мржњом, јер је то оно што је нагонски у човеку. Истовремено, нема никакве духовне користи ако волимо оне који нас воле:

"И ако љубите оне који вас љубе, каква вам је хвала? Јер и грешници љубе оне који њих љубе." Лука 6,32.

Од нас се тражи да као хришћани прихватимо свакога човек као свог ближњег, а не само да се ограничимо на нужну и природну љубав према свом крвном сродству, или према онима који и нас воле. Љубав према ближњима захтева од нас превазилажење наше себичне човечанске природе која човеков живот своди на пуки опстанак и преживљавање у овоме свету.

Са ове две заповести о љубави, се открива и тајна крста као знака по коме се препознају хришћани. Усправни крак крста указује на нашу љубав према Богу. Водоравни крак крста указује на нашу љубав према људима око нас, нашим ближњима. На месту где се два крака крста спајају је распети Христос.

То нас учи да наша љубав према Богу Оцу и према нашим ближњима може бити само кроз Христа. Ове две љубави су неодвојиве. Не може се волети Бог, а људи презирати. Нити се могу људи на прави начин волети, ако у човеку не препознајемо лик Божији лик који волимо.

Ове две љубави надопуњују једна другу, чине човека комплетном личношћу, помажу му да победи своју палу човечанску природу и воде га ка спасењу тј. ка вечноме животу.

25TH WEEK AFTER PENTECOST - LUKE 10: 25-37

On one occasion an expert in the law stood up to test Jesus. "Teacher," he asked, "what must I do to inherit eternal life?" 26 "What is written in the Law?" he replied. "How do you read it?" 27 He answered, " 'Love the Lord your God with all your heart and with all your soul and with all your strength and with all your mind' ; and, 'Love your neighbor as yourself.' " 28 "You have answered correctly," Jesus replied. "Do this and you will live." 29 But he wanted to justify himself, so he asked Jesus, "And who is my neighbor?" 30 In reply Jesus said: "A man was going down from Jerusalem to Jericho, when he was attacked by robbers. They stripped him of his clothes, beat him and went away, leaving him half dead. 31 A priest happened to be going down the same road, and when he saw the man, he passed by on the other side. 32 So too, a Levite, when he came to the place and saw him, passed by on the other side. 33 But a Samaritan, as he traveled, came where the man was; and when he saw him, he took pity on him. 34 He went to him and bandaged his wounds, pouring on oil and wine. Then he put the man on his own donkey, brought him to an inn and took care of him. 35 The next day he took out two denarii and gave them to the innkeeper. 'Look after him,' he said, 'and when I return, I will reimburse you for any extra expense you may have.' 36 "Which of these three do you think was a neighbor to the man who fell into the hands of robbers?" 37 The expert in the law replied, "The one who had mercy on him." Jesus told him, "Go and do likewise."

Today's Gospel reading, commonly known as the „Gospel of the Good Samaritan“ shows us a great mystery of Christian spirituality. The term spirituality is usually linked to man's relationship with God in a state of isolation removed from humankind and the world.

However, Christ reveals that loving God alone is not enough for one's salvation, but also requires love towards humankind. Properly understanding the term „neighbour“ will assist in understanding why the Gospel message is higher than all other human philosophies which exist on this earth.

As such, it is natural for humans to love, protect and feed those close to them, especially their offspring. That natural order is followed by animals as well, who also love, protect and feed their own. It is precisely because of this impulsive and natural state that Christ wishes more from us! Namely, here Christ brings down that natural order, because our „neighbour“ are not only those close to us, but our „neighbour“ is all of humankind. That is why Christ uses the example of a Samaritan, who belongs to a people that are not desirable and that have been cast away.

For Christian love, every person is a brother or sister in Christ. That is how a person comes to the realisation of the paternal relationship between God and Man, namely the image and likeness of God in each person. Thus, the first commandment is to love God, and immediately following, the commandment to love one's neighbour. We need to be able to recognise in every person that image and likeness of the eternal God, because only so will we love that which is immortal and eternal, namely, the Godly in man, not that which is mortal and passing, albeit, only the created in man. Thus, true love is linked to everlasting life, and must lead us to the consolidating of eternal life.

A God-less love towards humankind does not recognise the eternal in man, and most often transforms man into a tool for use in our current state, not leading to eternity. Thus, a Godly, eternal love is the only way to also love those that are imperfect, weak, and even those that do not wish us well. The Lord commands that we even love our enemies (Luke 6:35), even those that hate us, because He is the Lord who loves without favour, both the righteous and sinners alike.

It is easy to retaliate to hate with more hate and revenge, because that is the natural drive in created humans. Of the same token, there is no spiritual gain if we return love only to those that love us.

„And if you love those that love you, what credit is that to you? Even sinners love those that love them.“ (Luke 6:32).

We are invited as Christians to accept every person as our neighbour, not only to limit our boundaries with that love which comes from our created being, loving those we are related to or that we have an affection towards. Love towards one's neighbour demands from us that we overcome our selfish and humanly being which leads one's life to only simple survival in this world.

With these two commandments of love, we are exposed to witness the mystery of the Cross, by which Christians are recognised. The vertical shows our love towards God. The horizontal shows our love towards those that surround us, our neighbours. At the point where the two parts of the Cross meet is the crucified Christ, our Lord.

That teaches us that our love towards God the Father and towards our neighbours can only be through Christ. These two loves cannot be separated. One cannot love God, but despise humankind. Neither can one truly love one's neighbour and humanity, if one is unable to recognise and love the God-like image in every person.

These two loves compliment one another, making us more complete persons, helping us to overcome our own fallen human nature, and lead us to salvation, that is, to life everlasting.